

Dom i modsat Retning, paaberaaber sig den første Sætning af Grundlovens § 72, at Domstolene ere berettigede til at paakende ethvert Spørgsmaal om Dvrighedsmyndighedens Grænser, saa glemmer man, at der ogsaa er en anden Sætning i denne Paragraf, som siger, at „den, der vil rejse saadant Spørgsmaal, kan dog ikke ved at bringe Sagen for Domstolene, unddrage sig fra foreløbigen at efterkomme Dvrighedens Befaling“. „Foreløbig“ — hvor længe er det? Ja, det kan selvfølgelig kun forstås paa den Maade, at man er pligtig at bøj sig for Dvrighedens Afgørelse, indtil der foreligger en endelig Afgørelse ved Domstolene, enten ved Højesteret eller ved en Under- eller Overret, dersom begge de tvistende Parter maatte blive enige om at blive staaende ved denne Afgørelse. Andet Resultat tror jeg ikke, man kan komme til, og jeg tror ikke, nogen vil paastaa noget andet. Man er altsaa pligtig til at lytte Dvrigheden og kan ikke unddrage sig derfor, før man har faaet en endelig Afgørelse ved Domstolene. Med andre Ord: foreløbige Afgørelser kunne ikke hindre Dvrigheden i at fortsætte sine Handlinger. Naar man saa undersøger Betydningen af Fogdens Dekret, saa maa det jo i allerhøjeste Grad siges at være et rent foreløbig retsligt Dekret og en ren foreløbig retslig Handling. Det fremgaar paa saa overordentlig mange Maader, baade af Fremgangsmaanden derved og af Lovgivningens Bestemmelser derom. Allerede den Bestemmelse, at et Forbud kan blive nedlagt, uden at den vedkommende, for hvem det nedlægges, er til Stede og faar Vejledning til at gøre Indvendinger derimod, vidner om Forbudets foreløbige Karakter. Kommer Fogden og ikke træffer paagældende hjemme, saa nedlægger Fogden Forbudet for Tjenestepigen eller hvem han træffer paa. For at saa et Fogedsforbud fremmet, maa man jo ogsaa som Regel stille Sikkerhed, og denne retter sig meget ofte efter Fogdens Opfattelse af, om Sagen er materielt godt begrundet eller ikke. Alt dette viser, i hvor høj Grad et Fogedsforbud er en rent foreløbig Handling, ja, den er i den Grad foreløbig, at den gaar forud for, hvad der ellers er det første i enhver Retsag, nemlig Stævningen — i den Grad foreløbig, at, hvis dette sædvanlige foreløbige Skridt, Sagens Paastævning, ikke bliver foretaget, saa er Fogedsforbudet — jeg vil ikke sige, det er en Nullitet — men saa er Fogedsforbudets Virkning dermed bortfaldet. Jeg kommer altsaa til det Resultat, at der ikke kan tillægges Fogedsforbud den retslige Virkning, at de kunne standse Dvrighedshandlingerne paa deres videre Vej. Jeg tror ikke, man med

rimelig Fortolkning kan faa andet ud af Grundlovens Bestemmelser. Vil man antage andet, vil det lede til urimelige Konsekvenser, og det er da ogsaa første Gang i den lange Historie, Grundloven har bestaaet, at man har kaldt Fogden til Hjælp med en Dvrighedshandling. Jeg mener altsaa, at Dvrighedshandlingerne maa staa, indtil de ere omstødte ved en endelig Dom. Hvis denne giver den private Ret, saa faar han sin Oprensning. Skulde man imidlertid nu have fundet paa, at man i Stedet for at begynde med Stævning som Indledning til den endelige Dom, kunde nøjes med at nedlægge Forbud mod Dvrighedshandlingerne, og det ikke blot med Henyn til Jærnbaneanlæg, men ogsaa paa andre Punkter, saa vil hele Forholdet være vendt om — og det er ogsaa ret mærkeligt, at man først i 1895, over 40 Aar siden Grundlovens Givelse, skulde have fundet paa en saadan Teori.

Nu sagde rigtignok den ærede Forespørger: Ja, men Fogdens Dekret skal lyttestes, selv om det ikke er rigtigt. Ja, det giver jeg ham fuldstændig Ret i; Fogdens Dekret skal lyttestes, selv om det ikke er rigtigt, det vil sige, inden for de Rammer, som Lovgivningen tillægger Fogdens Dekret, skal det naturligtvis følges, men her har jo netop Grundloven stillet de private og Dvrigheden forskelligt. Det siges nemlig i Grundlovens § 72, at Dvrigheden kan ikke standses ved foreløbige retslige Handlinger, altsaa heller ikke ved dette foreløbige Dekret, et Fogedsforbud, men kun ved endelige. Som Professor Deunzer har udtalt det, følger det ligefrem af Grundlæggningen i Grundlovens § 72, at Dvrigheden ikke kan standses ved Forbud.

Jeg tror herved at have godtgjort, at, hvad her er sket fra Dvrighedens, Ministeriets Side, er i fuld Overensstemmelse med Grundlovens § 72, idet Tilfældet ligefrem falder ind derunder. Ganske vist rejste det ærede 12te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) en Tvivl i saa Henseende, idet han drog i Tvivl, om dette ogsaa kunde kaldes en Dvrighedshandling. Jeg skal dertil bemærke, at det kan der dog vist ikke være nogen Tvivl om. Hvis det overhovedet lod sig gøre at rejse en saadan Tvivl, saa kunde man være overbevist om, at baade den ærede Forespørger og den paagældende Højesteretsfagfører, som optraadte paa Begravellesvæsenets Vegne, ikke vilde have undladt at gøre det gældende. Jeg kan ikke se, hvorledes man overhovedet kan rejse nogen Tvivl derom. Man har en Lov, der bemyndiger — og en Bemyndigelse er jo ogsaa et Aalæg — Ministeren for offentlige Arbejder til at anlægge en Statsbane;